

Knihá plná vzpomínek

Když jsme se loni v únoru stěhovali do baráku, pomáhala jsem mamce vybalovat věci do ložnice. V jedné z krabic ležela zelená, celkem tlustá, kniha. Mamka mi dovolila si ji půjčit, proto jsem se rovnou pustila do čtení.

Byla to kniha Stmívání. Jen co jsem knihu otevřela, vyvolalo to ve mě vzpomínku, jak jsme s mamkou jednou večer ležely u televize a koukaly jsme na Stmívání. Bylo mi asi pět let a absolutně vůbec jsem netušila, co se ve filmu děje.

Upřímně mi to bylo i jedno, protože pro mě bylo hlavní, že jsem ležela vedle mamky a mohla si vychutnávat ten úžasný pocit být schoulená u maminky v posteli a užívat si příjemné mateřské teplo. Proto vždy, když jsem tuhle knihu četla, cítila jsem stejné teplo jako tenkrát.

Tím jsem si uvědomila, že už nejsem malá holka, o kterou se stará maminka, ale už se musím začít starat sama o sebe a mamince pomáhat tak, jako ona kdysi pomáhala se vším mně.